

ÀNGEL BENEITO / JOSEP BERNABEU / DAVID RICO

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

Xàtiva
Ajuntament

Casa de Cultura

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

ÀNGEL BENEITO / JOSEP BERNABEU / DAVID RICO

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

EL SUECO-NORUEC EN LA ACTUALITAT

75 HOSPITAL SUECO-NORUEC
ALCOI

© AMB-Disseny
© Antoni Miró
© Autors texts i fotos
Gràfiques Alcoi, S.A.U.
Dipòsit legal: A 382-2014
ISBN: 978-84-89136-96-0

www.antonimiro.cat
art@antonimiro.com
[facebook.com/antonimiro](https://www.facebook.com/antonimiro)

Col·labora: Ajuntament d'Alcoi
Coordinació: Raül Llopis
Comissari: Àngel Beneito

COL-LECTA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 162 x 114)

L'ART COMPROMÈS I SOLIDARI D'ANTONI MIRÓ

Pel juliol de 1936 una part de l'Exèrcit espanyol s'aixecava en contra d'un govern legalment constituït, el qual es definia en l'article primer de la seua Constitució com una "República democràtica de treballadors de tota classe, que s'organitza en règim de Llibertat i de Justícia". A Europa, però, les coses no rutllaven millor. A Alemanya feia temps que Hitler era canceller, mentre que a Itàlia Mussolini governava amb poders dictatorials. L'enfrontament entre dictadures i democràcies semblava inevitable.

A Suècia i a Noruega, en saber que Franco s'havia aixecat, la classe obrera va mostrar la seua solidaritat amb els treballadors espanyols. Immediatament, partits polítics i sindicats de caire progressista, així com entitats cíviques i culturals iniciaren una campanya per tal d'ajudar el Front Popular, iniciativa que va donar pas a un moviment de solidaritat anomenat "Ajudem Espanya". Gràcies a això, en poc temps es creaven Comitès Locals d'Ajut a Espanya en quasi tots els municipis, on col·laboraven milers de ciutadans per tal d'enviar roba, medicaments i aliments als combatents republicans i la població civil, especialment dones i xiquets, que patien els horrors de la guerra.

ANTONI MIRÓ'S COMMITTED AND SUPPORTIVE ART

In July 1936 a part of the Spanish Army rose against a legally constituted government, which defined itself in the first article of its Constitution as a "democratic Republic of workers of all kinds, organized under a regime of freedom and justice". In Europe, unfortunately, things were not better. In Germany, Hitler was Chancellor long time ago, while, in Italy, Mussolini ruled with dictatorial powers. The confrontation between dictatorships and democracies seemed unavoidable.

In Sweden and Norway, knowing that Franco had taken up arms, the working class showed its solidarity with the Spanish workers. Immediately progressive political parties and trade unions as well as civil and cultural associations launched a campaign to help the Popular Front, initiative that led to a solidarity movement called "Let's Help Spain". As a result, in a short time Local Committees to Help Spain were created in almost every municipality, where thousands of citizens helped to send clothes, medicines and food to the Republican fighters and to the civilians, especially women and children, who were suffering the horrors of war.

In order to raise public awareness and predispose people in fa-

EL ARTE COMPROMETIDO Y SOLIDARIO DE ANTONI MIRÓ

En julio de 1936 una parte del Ejército español se levantaba en contra de un gobierno legalmente constituido, el cual se definía en el artículo primero de su Constitución como una "República democrática de trabajadores de toda clase, que se organiza en régimen de Libertad y de Justicia". En Europa, por desgracia, las cosas no iban mejor. En Alemania hacía tiempo que Hitler era canciller, mientras que en Italia Mussolini gobernaba con poderes dictatoriales. El enfrentamiento entre dictaduras y democracias parecía inevitable.

En Suecia y en Noruega, al saber que Franco se había levantado en armas, la clase obrera mostró su solidaridad con los trabajadores españoles. Inmediatamente partidos políticos y sindicatos de corte progresista, así como entidades cívicas y culturales iniciaron una campaña para ayudar al Frente Popular, iniciativa que dio paso a un movimiento de solidaridad llamado "Ayudemos a España". Gracias a ello, en poco tiempo se creaban comités locales de Ayuda a España en casi todos los municipios, en los que colaboraron miles de ciudadanos con el fin de enviar ropa, medicinas y alimentos a los combatientes republicanos y a la población civil, especialmente muje-

MANIFESTACIÓ 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, Diptic 81 x 162)

PER LA REPÚBLICA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

L'AJUDA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

Per tal de sensibilitzar la població i predisposar-la en favor de la causa republicana, els Comitès d'Ajuda a Espanya repartiren milers d'agulles de solapa amb el text "För Spanien", feren un sens nombre de mítings, de manifestacions, de conferències, de festes solidàries i de xerrades radiofòniques, mentre que la premsa més progressista inseria un bon nombre d'articles, de poemes i de dibuixos fetes per autors radicals que al·ludien a la guerra d'Espanya.

Aquesta crida solidària va tenir efecte i la resposta de la població escandinava fou impressionant: sota la consigna "la vostra lluita és la nostra", milers de treballadors van reunir elevades sumes de diners que van servir per a comprar tones d'aliments (conserves, llet, blat, margarina, peix salat, formatge, sucre, xocolata, etc.), així com pastilles de sabó, vitamines, material quirúrgic, medicaments, embenatges, ampolles de morfina, anestèsia, etc., amb destinació a Espanya.

Fet açò, i en saber de les mancances socials i sanitàries que patia el poble espanyol, els Comitès Suec i Noruec d'Ajuda a Espanya van decidir unir les seues forces i col·laborar conjuntament amb la Central Sanitària Internacional i amb el Comitè Internacional per a la Infància. Per tal d'això, Georg Branting (era el president del Co-

vour of the Republican cause, the Committees to Help Spain distributed thousands of lapel pins with the text "*För Spanien*", and they organized an uncountable number of meetings, demonstrations, lectures, solidarity parties and radio talks, while the most progressive press published a great number of articles, poems and drawings, made by radical authors, referring to the war in Spain.

This solidarity call worked effectively and the answer of the Scandinavian society was impressive: under the slogan "your struggle is ours" thousands of workers were able to gather large amounts of money which were used to buy tonnes of food (preserved food, milk, wheat, margarine, salted fish, cheese, sugar, chocolate, etc.), as well as soap bars, vitamins, surgical equipment, medicines, bandages, blisters of morphine, anesthesia, etc., for Spain.

Once this was done, and having heard of the social and health deprivation the Spanish people were suffering, both the Swedish and the Norwegian Committees decided to join their resources and to collaborate with the International Health Central and with the International Committee for Children. To do this, Georg Branting (who was the Chairman for the Swedish Committee to Help Spain), on behalf

res y niños que sufrían los horrores de la guerra.

Para sensibilizar a la población y predisponerla en favor de la causa republicana, los comités de Ayuda a España repartieron miles de agujas de solapa con el texto "*För Spanien*", hicieron cantidad de mítines, de manifestaciones, de conferencias, de fiestas solidarias y de charlas radiofónicas, mientras que la prensa más progresista insertaba un buen número de artículos, de poemas y de dibujos hechos por autores radicales que aludían a la guerra de España.

Esta llamada solidaria surtió efecto y la respuesta de la población escandinava fue impresionante: bajo la consigna "vuestra lucha es la nuestra" miles de trabajadores recogieron elevadas sumas de dinero que sirvieron para comprar toneladas de alimentos (conservas, leche, trigo, margarina, pescado salado, queso, azúcar, chocolate, etc.), así como pastillas de jabón, vitaminas, material quirúrgico, medicamentos, vendajes, ampollas de morfina, anestesia, etc., con destino a España.

Hecho esto y al tener noticia de las carencias sociales y sanitarias que sufría el pueblo español, los Comités Sueco y Noruego de Ayuda a España decidieron unir esfuerzos y colaborar conjuntamente con la Central Sanitaria Internacional y con el Comité Internacional para la Infancia. Para ello, Georg Branting (era el presi-

mité Suec d'Ajut a Espanya), en representació d'ambdós comitès, va destinar una bona part dels milers de corones que anaven arreplegant-se a muntar llars d'acollida i orfenats per als xiquets que havien perdut els seus pares, així com un hospital de sang complet: l'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi, que serviria per atendre els soldats que queien ferits en combat.

Doncs bé, aquesta gesta d'altruisme i de solidaritat que va protagonitzar el poble escandinau amb l'espanyol, queda magníficament reflectida per Antoni Miró en la sèrie "l'Hospital Sueco-Noruec", que commemora el 75è aniversari d'aquesta efemèride.

La trajectòria artística d'Antoni Miró com a pintor, escultor o gravador, tant se val, sempre s'ha caracteritzat per mantenir uns trets d'identitat que el distingeixen i el fan únic, en estar sempre al servei i en funció del compromís social i cultural. Mai no ha donat cap puntada sense fil: la seua obra és denúncia, és clam, és crítica, és ironia, és reconeixement... Les sèries "Amèrica Negra" (1972), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001), "Viento del Pueblo" (2011), entre d'altres, són una mostra eloqüent de conjunció pictòrica, gràfica i plàstica que es materialitza mitjançant una marca-

of both committees, spent a good part of the thousands of crowns that were being gathered both to set up host families and orphanages for the children who had lost their parents, as well as to set up a complete war hospital: the Swedish-Norwegian Hospital in Alcoi, which would care for the soldiers who were falling wounded in combat.

Well then, this gesture of solidarity and altruism of the Scandinavian people with the Spanish people is magnificently reflected by Antoni Miró in the series *The Swedish-Norwegian Hospital*, which commemorates the 75th Anniversary of this ephemeris.

Antoni Miró's artistic career as a painter, sculptor or engraver, it does not matter, has always been characterized by keeping some identity signs which distinguish him and make him unique, being always at the service of and according to social and cultural commitment. He has never worked unintentionally: his work is denounce, cry, criticism, irony, recognition... The series "Black America" (1972), "The Dollar" (1973-80), "Paint painting" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Without Title" (2001), "Wind from the people" (2011), among others, are an eloquent sample of pictorial, graphic and plastic combination which is materialized by means of a marked political, social

dente del Comité Sueco de Ayuda a España), en representación de ambos comités, destinó buena parte de las miles de coronas que se iban recogiendo a montar hogares de acogida y orfanatos para los niños que habían perdido a sus padres, así como un hospital de sangre completo: el Hospital Sueco-Noruego de Alcoi, que serviría para atender a los soldados que caían heridos en combate.

Pues bien, esta gesta de altruismo y de solidaridad que protagonizó el pueblo escandinavo con el español, queda magníficamente reflejada por Antoni Miró en la serie "el Hospital Sueco-Noruec", exposición que conmemora el 75 aniversario de esta efemèride.

La trayectoria artística de Antoni Miró como pintor, escultor o grabador, tanto monta, siempre se ha caracterizado por mantener unos signos de identidad que le distinguen y lo hacen único, al estar siempre al servicio y en función del compromiso social y cultural. Nunca ha dado puntada sin hilo: su obra es denuncia, es grito, es crítica, es ironía, es reconocimiento... Las series "América Negra" (1972), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001), "Viento del Pueblo" (2011), entre otras, son una elocuente muestra de conjunción pictórica, gràfica i plàstica que se materializa mediante una marcada intencionali-

DONATIU 2012 (P/A Gráfica digital/lenç, 114 x 162)

da intencionalitat de caire polític, social o cultural. Miró, observador des de la distància, home quasi enclaustrat al mas Sopalmo, és, però, un far conscient i crític de la societat que l'envolta, la qual analitza i denuncia a través de les seues interpretacions metafòriques, imatges farcides de força i de compromís que no ens deixen impassibles.

Doncs bé, he d'advertir que ni estic qualificat per realitzar una crítica d'art a l'ús, ni aquestes ratlles ho pretenen. Dit açò, queda fora de qualsevol dubte que contemplar l'obra que Antoni Miró ens presenta en aquesta sèrie, *l'Hospital Sueco-Noruec*, és contemplar l'obra d'un artista compromès amb la història i el present, amb el passat i el nostre temps mitjançant la utilització de textures, de formes, de colors i d'intencions certament testimonials i provocadores, que sacsegen la coneixença de l'espectador amb la intenció de sensibilitzar-lo i de no deixar-lo indiferent.

No és la primera vegada que Antoni Miró s'endinsa en els traços de la recreació històrica. Al contrari, la història i els personatges de transcendència històrica han estat un motiu d'inspiració quasi constant al llarg de tota la seua trajectòria artística. Recordeu els llenços *"Vietnam-1"* (1968), *"Llances imperials"* (1976-77), *"Interludi"* (1998), *"Record d'Hiroshima"* (2002),

or cultural intention. Miró, an observer from distance, a man almost cloistered at *Sopalmo* cottage, is, however, a conscious and critical lighthouse of the society surrounding him, the same society he analyzes and denounces through his metaphoric interpretations, images full of strength and commitment which does not leave us unmoved.

Well then, I must warn I am neither qualified to write a usual art criticism nor these lines are trying to do it. Once this said, it is beyond doubt that contemplating the work Antoni Miró presents to us in this series, the *Swedish-Norwegian Hospital*, is contemplating the work of an artist committed to history and to present, to past and to our time through the use of textures, shapes, colours and intentions, certainly testimonial and provoking intentions, which shake the viewers' conscience to sensitize them and not to leave them indifferent.

It is not the first time that Antoni Miró goes into the traces of historical recreation. Quite the opposite, history and characters of historical significance have been a source of inspiration, nearly constant, throughout his entire career. We must remember the canvases *"Vietnam-1"* (1968), *"Imperial spears"* (1976-77), *"Interlude"* (1998), *"Hiroshima remembrance"* (2002), *"Kuwait Desert"* (2004), *"City*

dad política, social o cultural. Miró, observador desde la distancia, hombre casi enclaustrado en la masía Sopalmo es, sin embargo, un faro consciente y crítico de la sociedad que le rodea, la cual analiza y denuncia a través de sus interpretaciones metafóricas, imágenes llenas de fuerza y de compromiso que no nos dejan impassibles.

Pues bien, debo advertir que ni estoy cualificado para realizar una crítica de arte al uso, ni este texto lo pretende. Dicho esto, queda fuera de toda duda que contemplar la obra que Antoni Miró nos presenta en esta serie, *"l'Hospital Sueco-Noruec"*, es contemplar la obra de un artista comprometido con la historia y el presente, con el pasado y nuestro tiempo mediante la utilización de texturas, de formas, de colores y de intenciones ciertamente testimoniales y provocadoras, que sacuden la conciencia del espectador con la intención de sensibilitzarlo y no dejarlo indiferente.

No es la primera vez que Antoni Miró se adentra en los trazos de la recreación histórica. Todo lo contrario, la historia y los personajes de trascendencia histórica son un motivo de inspiración casi constante a lo largo de toda su trayectoria artística. Recordar los lienzos *"Vietnam-1"* (1968), *"Llances imperiales"* (1976-77), *"Interludi"* (1998), *"Record d'Hiroshima"* (2002), *"Desert de Kuwait"* (2004), *"Ciutat sense*

RECOLLIDA DE ROBA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

“Desert de Kuwait” (2004), “Ciutat sense sortida” (2005), “L’arbre de Gernika” (2008), la sèrie “L’exili 1939” (2009) o “President Companys” (2010), entre tants altres, amb clara referència a la guerra del Vietnam, a l’imperialisme dels Àustria, a la Segona Guerra Mundial, a l’holocaust nuclear que va patir el Japó, a la Guerra del Golf, al genocidi nazi als camps d’extermini, a la reivindicació de les històriques llibertats dels bascs, a l’exili republicà o a la subsegüent repressió i pèrdua de llibertats que es va esdevenir en finalitzar la Guerra Civil espanyola.

En la present sèrie expositiva, Antoni Miró recrea plàsticament, amb atreviment i valentia, un fet històric del qual Alcoi, la seua ciutat natal, fou testimoni durant la malaurada Guerra Civil: la instal·lació a la ciutat de l’Hospital Sueco-Noruec. Però la seua obra, compromesa amb la història fins al moll de l’os, va més enllà en presentar-li a l’espectador un seguit d’imatges que reconstrueixen, pas a pas, cadascun dels fets més significatius i colpidors d’aquesta magnífica història de solidaritat universal, de la qual la República espanyola fou depositària l’any 1937.

Roig, groc i morat són els colors dominants i sempre presents en les obres que conformen aquesta sèrie, amb una clara intenció de recordar i

without exit” (2005), “the tree of Gernika” (2008), the series “The exile 1939” (2009) or “President Companys” (2010), among many others, with clear reference to the Vietnam war, to the Austrias’ imperialism, to the Second World War, to the nuclear holocaust suffered by Japan, to the Gulf War, to the Nazi genocide in the extermination camps, to the claiming of the historical freedoms of the Basques, to the Republican exile or to the subsequent repression and loss of freedoms that happened when the Spanish Civil War ended.

In the present exhibition series, Antoni Miró recreates, artistically, boldly and courageously, a historical event which Alcoi, his hometown, witnessed during the unfortunate Spanish Civil War: the setting up of the Swedish-Norwegian Hospital in the city. But his work, deeply committed to history, goes further on presenting the viewer a whole sequence of images reconstructing, step by step, every one of the most important and overwhelming events of this magnificent story of international solidarity, of which the Spanish Republic was custodian in 1937.

Red, yellow and purple are the dominant colours and ever-present in the works composing this series, with a clear intention to remember and pay tribute to the Second Re-

eixida” (2005), “L’arbre de Gernika” (2008), la serie “L’exili 1939” (2009) o “President Companys” (2010), entre muchos otros, con clara referencia a la guerra de Vietnam, al imperialismo de los Austrias, a la Segunda Guerra Mundial, al holocausto nuclear que sufrió Japón, a la guerra del Golfo, al genocidio nazi en los campos de exterminio, a la reivindicación de las históricas libertades de los vascos, al exilio republicano o a la subsiguiente represión y pérdida de libertades que tuvo lugar cuando acabó la Guerra Civil española.

En la presente serie expositiva, Antoni Miró recrea plásticamente, con atrevimiento y valentía, un hecho histórico del que Alcoi, su ciudad natal, fue testigo durante la desventurada Guerra Civil: la instalación en la ciudad del Hospital Sueco-Noruego. Pero su obra, comprometida profundamente con la historia, va más allá al presentarle al espectador toda una secuencia de imágenes que reconstruyen, paso a paso, cada uno de los hechos más significativos e impresionantes de esta magnífica historia de solidaridad universal, de la cual fue depositaria la República española en el año 1937.

Rojo, amarillo y morado son los colores dominantes y siempre presentes en las obras que componen esta serie, con una clara intención de recordar y de rendirle tributo a la

CARRERS D'ESTOCOLM 2012 (P/A Gráfica digital/llenç, 81 x 116)

SOLIDARITAT 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 81 x 116)

de retre-li tribut a la Segona República i als homes que lluitaren per aquesta, amb la finalitat de defensar-la de l'aixecament militar.

Ara, 75 anys després de la instal·lació a Alcoi de l'Hospital Sueco-Noruec, l'obra de Miró fa didàctica, en mostrar-li a l'espectador i sensibilitzar-lo en un fet històric que la dictadura i el pas del temps es van encarregar d'oblidar. Els seus llenços, pura recreació artísticohistòrica, ens mostren les multitudinàries manifestacions que es van fer a Suècia i a Noruega en favor de la República espanyola, així com la solidaritat que tingueren els treballadors d'eixes latituds recaptant diners i queviures, per fàbriques i carrers, que van servir per a abaixar la fam i proporcionar ajut mèdic als combatents i a la població civil que patia la guerra. Però, també posa davant els nostres ulls els rostres dels ferits (alguns d'ells quasi xiquets) i les amputacions que van patir, com una metàfora del dolor que va causar l'aixecament militar. I el lacerant enfrontament bèl·lic. I la dignitat del poble espanyol. I la dura repressió que s'esdevingué només acabada la guerra. En definitiva, tot un al·legat fet història i denúncia de la condició humana: la part més sublim, com és la solidaritat amb els semblants i la més baixa i roïna que genera un conflicte bèl·lic.

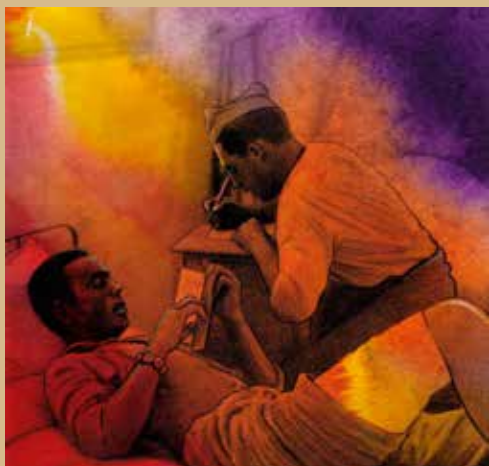
public and to the men who fought for it, in order to defend it from the military uprising.

Now, seventy-five years after the setup of the Swedish-Norwegian Hospital in Alcoi, Antoni Miró's work makes didactics, when showing the viewers a historical event and sensitizing them on it, an event the dictatorship and the passage of time took care to erase. His canvases, pure artistic and historical recreation, show us the mass demonstrations held in Sweden and Norway for the Spanish Republic, as well as the solidarity of the workers of those latitudes when they were raising money and supplies, at factories and streets, which were used to reduce hunger and to provide medical assistance to the combatants and the civilians who were suffering the war. But he also places, before our eyes, the faces of the wounded soldiers (some of them little more than children) and the amputations they suffered, as a metaphor for the pain caused by the military uprising. And the painful warfare. And the dignity of the Spanish people. And the hard repression suffered just after the war. In short, a whole argument converted into history and denunciation of the human condition: the most sublime part, such as solidarity with equals and the lowest and worst one generated by a war conflict.

Segunda República y a los hombres que lucharon por ella para defenderla del pronunciamiento militar.

Ahora, 75 años después de la instalación en Alcoi del Hospital Sueco-Noruego, la obra de Miró hace didáctica, al mostrarle al espectador y sensibilizarlo en un hecho histórico que la dictadura y el paso del tiempo se encargaron de borrar. Sus lienzos, pura recreación artístico-histórica, nos muestran las multitudinarias manifestaciones que se hicieron en Suecia y en Noruega en favor de la República española, así como la solidaridad que tuvieron los trabajadores de esas latitudes recaudando dinero y víveres por fábricas y calles, que sirvieron para aminorar el hambre y proporcionar ayuda médica a los combatientes y a la población civil que sufría la guerra. Sin embargo, también pone frente a nuestros ojos los rostros de los heridos (algunos de ellos casi niños) y las amputaciones que sufrieron, como una metáfora del dolor que causó el levantamiento bélico. Y la dignidad del pueblo español. Y la dura represión que tuvo lugar nada más finalizar la guerra. En definitiva, todo un alegato hecho historia y denuncia de la condición humana: la parte más sublime, como es la solidaridad con los semejantes, y la más baja y ruin que genera un conflicto bélico.

Àngel Beneito

COMITE D' AJUDA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
CAP A ALCOI 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

GUNNAR FINSEN 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)
SOMNIS DE LLIBERTAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

LA PÀTRIA DE LA HUMANITAT I L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

En la iniciativa solidaria que va fer possible l'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi, van confluïr diversos elements que cal recordar i reivindicar. En el marc de la dimensió internacional de la Guerra Civil espanyola, a més del compromís dels demòcrates escandinaus amb la Segona República i la causa que aquesta representava en la lluita contra el feixisme, amb aquell projecte es van poder concretar molts dels ideals que des del segle XIX, però amb particular intensitat després de la Primera Guerra Mundial, havien anat configurant la cooperació internacional en matèria sanitària.

En l'actuació dels professionals sanitaris que es traslladaren a Alcoi des del nord d'Europa per a posar en marxa l'Hospital, estava molt present la visió desinteressada i universalista de la ciència que amb tant d'encert va saber definir el degà de la Facultat de Medicina de Madrid, el professor Julián Calleja, en el discurs inaugural que va pronunciar amb motiu del IX Congrés Internacional d'Higiene i Demografia que va tenir lloc a Madrid en 1898. Per al doctor Calleja, els sanitaris formaven part d'un col·lectiu on era pàtria la humanitat, procediment la ciència, aspiració el progrés i finalitat la salut pública.

Les imatges que Antoni Miró ha sabut treballar amb la seua genialitat i saber fer, ens mostren, amb tota la força i intensitat, molts dels valors que guaiuen el treball que dugué a terme aquell grup escandinau de metges i infermeres. Traslleden professionalitat, però també

THE HOMELAND OF HUMANITY AND THE SWEDISH-NORWEGIAN HOSPITAL IN ALCOI

In the solidarity initiative which enabled the Swedish-Norwegian Hospital in Alcoi there were different converging elements we must remember and claim. Under the international dimension of the Spanish Civil War, apart from the commitment of the Scandinavian democrats to the Second Republic and to the cause it represented in the fight against fascism, many ideals were realized through that project, ideals which had been forming international cooperation in health since the 19th century, but with particular intensity after the First World War.

In the performance of the health professionals who moved from Northern Europe to Alcoi to set up the hospital we can clearly see a universal and uninterested vision of science, the same vision the Dean of the Faculty of Medicine of Madrid, professor Julián Calleja, defined so sensibly in the opening address in the 9th International Congress about Health and Demography celebrated in Madrid in 1898. For Dr. Calleja, the health personnel belonged to a group whose homeland was humanity, whose procedure was science, whose ambition was progress and whose aiming was public health.

The images Antoni Miró has managed to work, with his genius and know-how, show us, with their whole strength and intensity, many of the values guiding the job that Scandinavian group of doctors and nurses completed. They transmit professionalism, but also com-

LA PATRIA DE LA HUMANIDAD Y EL HOSPITAL SUECO-NORUEGO DE ALCOI

En la iniciativa solidaria que hizo posible el Hospital Sueco-Noruego de Alcoi, confluyeron varios elementos que hay que recordar y reivindicar. En el marco de la dimensión internacional de la Guerra Civil española, además del compromiso de los demócratas escandinavos con la Segunda República y la causa que esta representaba en la lucha contra el fascismo, con aquel proyecto se pudieron concretar muchos de los ideales que desde el siglo XIX, pero con particular intensidad después de la Primera Guerra Mundial, habían ido configurando la cooperación internacional en materia sanitaria.

En la actuación de los profesionales sanitarios que se trasladaron a Alcoi desde el norte de Europa para poner en marcha el Hospital, estaba muy presente la visión desinteresada y universalista de la ciencia que con tanto acierto supo definir el decano de la Facultad de Medicina de Madrid, el profesor Julián Calleja, en el discurso inaugural que pronunció con motivo del IX Congreso Internacional de Higiene y Demografía que tuvo lugar en Madrid en 1898. Para el doctor Calleja, los sanitarios formaban parte de un colectivo donde era patria la humanidad, procedimiento la ciencia, aspiración el progreso y finalidad la salud pública.

Las imágenes que Antoni Miró ha sabido trabajar con su genialidad y saber hacer, nos muestran, con toda la fuerza e intensidad, muchos de los valores que guaiaban el trabajo que llevó a cabo aquel grupo escandinavo de médicos y enfermeras. Trasladan profesionalidad, pero también compromiso, y, sobre todo, la

compromís, i, sobretot, la proximitat que representava compartir el dolor, els ideals i les esperances d'aquells altres protagonistes de la història de l'Hospital: els ferits i els malalts que van rebre la assistència que mereixien, les infermeres alcoianes que van ajudar a formar, o els metges espanyols que van continuar la seua tasca, amb el doctor Bastos al capdavant.

Però són imatges que també ens recorden la tragèdia col·lectiva de rerefons que va acompanyar aquella iniciativa. Amb la victòria de les tropes colpistes i la instauració del règim franquista, es feia creu i ratlla a l'experiència democràtica de la Segona República i al projecte de progrés que reclamava la majoria de la societat espanyola. Al mateix temps s'encetava un injustificat període de repressió i brutalitat del que va ser testimoni el mateix edifici que albergava l'Hospital, i es negaven els ideals que havien guiat l'acció filantròpica i solidària que va permetre la seua materialització.

Aquella pàtria de la humanitat que van poder compartir els sanitaris i els demòcrates del nord i del sud d'Europa, va ser substituïda per la raó de la força i es va fer palès amb la persecució que patiren molts dels metges i infermeres de nacionalitat espanyola que treballaren a l'Hospital. Recuperar la memòria històrica d'iniciatives com la que representen les imatges que mouen aquestes reflexions, a més de comportar un acte de justícia i d'higiene democràtica, permet dur el debat històric al temps present i posar en valor el compromís solidari que hauria de guiar les actuacions dels éssers humans.

mitment, and above all, the closeness implied on sharing the pain, the ideals and the hopes of those other protagonists of the story of the Hospital: the wounded ones and the patients who received the deserved assistance, the nurses from Alcoi whom they taught, or the Spanish doctors who continued their task, doctor Bastos leading.

But they are images which also remind us the background collective tragedy linked to that initiative. With the victory of the coup troops and the establishment of the Francoist regime, they put an end to the democratic experience of the Second Republic and to the project of progress claimed by most of Spanish society. At the same time an unjustified period of repression and brutality started, witnessed by the same building that housed the Hospital; and the ideals leading the philanthropic act of solidarity which materialized the hospital were refused.

That homeland of humanity, shared by the health workers and the democrats from the north and the south of Europe, was replaced by the reason of force and it became evident with the pursuit of many of the Spanish doctors and nurses who worked in the hospital. To recover the historical memory of initiatives such as the one represented in the images leading to these reflections allows us to take the historical debate to the present time and to highlight the value of the solidarity commitment which should guide the behaviour of human beings, besides implying an act of justice and of democratic health.

proximidad que suponía compartir el dolor, los ideales y las esperanzas de aquellos otros protagonistas de la historia del Hospital: los heridos y los enfermos que recibieron la asistencia que merecían, las enfermeras alcoyanas que ayudaron a formar, o los médicos españoles que continuaron con su tarea, con el doctor Bastos al frente.

Pero son imágenes que también nos recuerdan la tragedia colectiva de trasfondo que acompañó a aquella iniciativa. Con la victoria de las tropas golpistas y la instauración del régimen franquista, se ponía punto final a la experiencia democrática de la Segunda República y al proyecto de progreso que reclamaba la mayoría de la sociedad española. Al mismo tiempo comenzaba un injustificado período de represión y brutalidad del que fue testigo el propio edificio que albergaba el Hospital, y se negaban los ideales que habían guiado la acción filantrópica y solidaria que permitió su materialización.

Aquella patria de la humanidad que pudieron compartir los sanitarios y los demócratas del norte y del sur de Europa, fue sustituida por la razón de la fuerza y se hizo patente con la persecución que sufrieron muchos de los médicos y enfermeras de nacionalidad española que trabajaron en el Hospital. Recuperar la memoria histórica de iniciativas como la que representan las imágenes que mueven estas reflexiones, además de comportar un acto de justicia y de higiene democrática, permite llevar el debate histórico al tiempo presente y poner en valor el compromiso solidario que debería guiar las actuaciones de los seres humanos.

Josep Bernabeu-Mestre
Universitat d'Alacant

AMBULÀNCIES 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 162 x 114)

**75È ANIVERSARI DE L'HOSPITAL
SUECO-NORUEC D'ALCOI,
PER ANTONI MIRÓ**

En el setanta-cinquè aniversari de l'hospital de sang instal·lat a Alcoi, conegut com a "Hospital Sueco-Noruec", encara són molts a la ciutat i a fora que li volen retre el més sentit i merescut homenatge, no tan sols per la importància social i humana que tingué, sinó en gran manera també per la funció vital que realitzà per a tantíssims individus al seu moment, amb independència de la seva breu existència.

Tota una vida passada i, encara en el record, la inestimable ajuda humanitària prestada pels milers i milers de ciutadans escandinaus que en aquell any de 1936 decidiren mobilitzar-se, a més de tres mil quilòmetres de distància, a l'altra banda del continent, per recollir ingents quantitats de materials i recursos diversos, tan necessaris en moments crítics. Gràcies a la solidaritat d'aquesta gent, i de tants altres al llarg del conflicte, moltes vides es van poder salvar i continuar endavant, arribant un dia a testimoniar les seves vivències i records.

D'això s'ha tractat sempre i es torna a tractar avui: Antoni Miró vol donar testimoni d'una realitat distant, i ho fa a partir d'una sèrie d'imatges d'època que reinterpreta amb la seva particular visió, on apa-

**75TH ANNIVERSARY OF THE SWEDISH
- NORWEGIAN HOSPITAL IN ALCOI,
BY ANTONI MIRÓ**

In the seventy-fifth anniversary of the war hospital established in Alcoi, known as "Hospital Sueco - Noruego", there are still some people, both in and out of the city, who want to pay the most heartfelt and deserved tribute to it, not only for the social and human importance it had, but to a great extent also for the vital function it performed for many individuals in its time, in spite of its brief existence.

Despite the time past, it is still in our memory: the invaluable humanitarian aid given by the thousands and thousands of Scandinavian citizens who, in that year, 1936, decided to move to more than three thousand kilometers away to the other side of the continent to gather enormous quantities of materials and different resources so necessary in critical moments. Thanks to the solidarity of these people, and of so many others along the entire conflict, many lives could be saved and the survivors could continue forward, being able to bear witness to his experiences and memories.

There have always been old and well-known stories of solidarity and today we will tell that story again: Antoni Miró wants to give testimony of a distant reality, and

**75 ANIVERSARIO DEL HOSPITAL
SUECO-NORUEGO DE ALCOI,
POR ANTONI MIRÓ**

En el septuagésimo quinto aniversario del hospital de sangre instalado en Alcoi conocido como "Hospital Sueco-Noruego", todavía son muchos en la ciudad y fuera de ella quienes le quieren rendir el más sentido y merecido homenaje no sólo por la importancia social y humana que tuvo, sino en gran medida también por la función vital que realizó por tantísimos individuos en su momento, con independencia de su breve existencia.

Toda una vida pasada, y todavía en el recuerdo, la inestimable ayuda humanitaria prestada por los miles y miles de ciudadanos escandinavos que, en aquel año de 1936, decidieron movilizarse a más de tres mil kilómetros de distancia al otro lado del continente para recoger ingentes cantidades de materiales y recursos varios tan necesarios en momentos críticos. Gracias a la solidaridad de esta gente, y de tantos otros a lo largo del conflicto, muchas vidas se pudieron salvar y continuar adelante, llegando un día a testimoniar sus vivencias y recuerdos.

De esto se ha tratado siempre y se vuelve a tratar hoy: Antoni Miró quiere dar testimonio de una realidad distante, y lo hace a partir de una serie de imágenes de época que reinterpreta con su particular visión, donde aparecen un buen puñado de sus protagonistas, conocidos o anónimos (¡da

reixen un bon grapat dels seus protagonistes, coneguts o anònims –tant fa!–, per refrescar-nos la memòria i tornar a aprendre, un cop més, del nostre passat. Imatges en blanc i negre, o millor dit, en diferents gradacions de gris. Ara bé, el món mai no ha sigut així. El gris, carregat d'expressivitat i significació en tantes i tantes imatges, és el responsable de transmetre un fort sentiment de llunyania, de tristesa, de dubte o, fins i tot, d'una malenconia ombrívola, encara més si les imatges que observem ens transporten a moments angustiosos, d'escassetat extrema, plens de penúries, pobresa, patiment i mort, com ara un enfrontament entre veïns, amics o germans: **la guerra**. La infinitud de grisos que conformen determinades imatges del passat, instantànies capturades per un brevíssim espai de temps i plasmades sobre un suport per simple elecció humana, són una manera *contra natura* d'observar la realitat.

D'un temps ençà la societat s'ha indigestat amb un llistat inabastable d'imatges d'enfrontaments bèl·lics relatats “en color” entre pobles veïns dels qui, probablement, no recordem el nom. Aquesta utilització del color ens ha proporcionat una clara vinculació d'immediatesa amb la realitat que ens envolta, identificada com molt propera donat el nexa d'unió que exerceix el cromatisme entre les imatges i l'observador, d'alguna manera,

he does it starting with a set of time images he reinterprets with his particular vision, where some of its protagonists appear, be they well-known or anonymous (it doesn't matter!), to refresh our memory and learn again, once again, from our past. Black and white images, or rather, in different gradations of gray. However, the world has never been like that. Gray, loaded with expressiveness and significance in so many images, is responsible for transmitting a strong feeling of distance, of sadness, of doubt or even of a shaded melancholy, even more so if the images we observe transport us to distressing moments, of extreme famine, full of misery, poverty, suffering and death such as in a confrontation between neighbors, friends or brothers: war. The infinity of grays shaping certain images of the past, snapshots captured by a brief moment and shown by simple human election, are a *contra natura* way of observing reality.

Lately society has been flooded with a list of unlimited images of armed confrontations reported “in color” between neighboring villages, whose names we can't probably remember. This use of color has provided us with a clear, immediate link to the reality surrounding us, bringing the images and the observer closer together through the reality of color, somehow, transmitting

igual!), para refrescarnos la memoria y volver a aprender, una vez más, de nuestro pasado. Imágenes en blanco y negro, o mejor dicho, en diferentes gradaciones de gris. Ahora bien, el mundo nunca ha sido así. El gris, cargado de expresividad y significación en tantas y tantas imágenes, es el responsable de transmitir un fuerte sentimiento de lejanía, de tristeza, de duda o incluso de una melancolía sombría, todavía más si las imágenes que observamos nos transportan a momentos angustiosos, de escasez extrema, plenos de penurias, pobreza, sufrimiento y muerte como por ejemplo en un enfrentamiento entre vecinos, amigos o hermanos: la guerra. La infinitud de grises que conforman determinadas imágenes del pasado, instantáneas capturadas por un brevísimo espacio de tiempo y plasmadas sobre un soporte por simple elección humana, son una manera *contra natura* de observar la realidad.

De un tiempo a esta parte la sociedad se ha indigestado con un listado inabarcable de imágenes de enfrentamientos bélicos relatados “en color” entre pueblos vecinos de quienes, probablemente, no recordamos el nombre. Esta utilización del color nos ha proporcionado una clara vinculación de inmediatez con la realidad que nos rodea, identificada como muy cercana dado el nexo de unión que ejerce el cromatismo entre las imágenes y el observador, de alguna manera, transmitiendo una natural sensación de

AMBULÀNCIES I FERITS 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 114 x 162)

transmetent una natural sensació de contemporaneïtat. L'ull humà, com a eina principal d'aquesta anàlisi de la realitat, sempre ha disposat per regla general d'aquesta capacitat per captar la llum i, per tant, sense aparent esforç, amb ajut del cervell, percepce els colors de manera molt diversa.

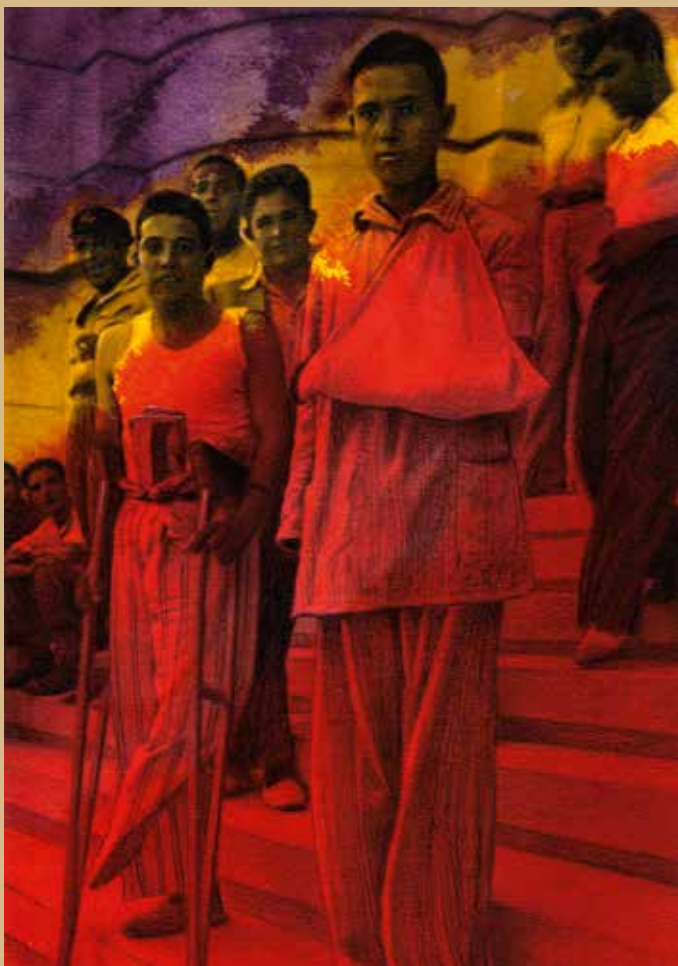
Mirar la vida en color i no únicament en blanc i negre, en una àmplia escala de grisos. Potser és això el que ens proposa Antoni Miró amb la seva particular visió interpretativa i crítica dels fets: afegir un toc cromàtic a les instantànies dels nostres avantpassats, de gent com nosaltres que es mobilitzà en defensa d'uns ideals, de la forma més coherent i sincera que saberen. Afegir color com qui afegeix una espurna vital als moments capturats del passat a partir d'una sèrie de fotografies, en certa mesura incompletes, per tal que aquest s'acabe transformant en un pont d'unió entre els protagonistes anònims del passat i els individus que conformen la societat actual. El color com una força demiúrgica, creadora d'un lligam amb el present, necessari per no oblidar els testimonis d'una tragèdia dramàtica com ara la Guerra Civil Espanyola –per extensió la totalitat de les guerres–, tan incivil com els qui les proposen i decreten, amagats en un recer segur, mereixedors de la major ignomínia social. Més dramàtica aquesta tragèdia, si fos possible, pels adversaris que resulten vençuts i són víctimes de la repressió i l'escami-

a natural sense of contemporaneity. Human eye, as main tool of this analysis of reality, has always been able to capture light, and therefore, to see colors in very diverse ways, using brain without apparent effort.

To look at life in color and not only in black and white, in a wide scale of grays. Maybe this is what Antoni Miró proposes us with his interpretive and critical personal view of the facts: to add a chromatic touch to the snapshots of our forefathers, of people like us who reacted to defend their ideals, in the most consistent and sincere way they knew. To add color as someone adding a vital spark to moments captured once from a set of photographs, incomplete to some extent, in order to transform this color into a bridge between the anonymous protagonists of the past and the individuals within today's society. Color as a demiurgic force, creating a link to the present time, necessary not to forget the witnesses of a dramatic tragedy such as the Spanish Civil war –by extension all wars–, as uncivil as those who propose and declare them, hiding away in their safe shelters, deserving the hugest social disgrace. This tragedy getting more dramatic, if that's possible, because of the defeated fighters becoming victims of repression and public humiliation, condemned to be forgotten and silenced, humil-

contemporaneidad. El ojo humano, como herramienta principal de este análisis de la realidad, siempre ha dispuesto por regla general de esta capacidad para captar la luz, y por tanto, sin aparente esfuerzo con ayuda del cerebro, percibir los colores de manera muy diversa.

Mirar la vida en color y no únicamente en blanco y negro, en una amplia escala de grises. Quizás es esto lo que nos propone Antoni Miró con su particular visión interpretativa y crítica de los hechos: añadir un toque cromático a las instantáneas de nuestros antepasados, de gente como nosotros que se movilizó en defensa de unos ideales, de la forma más coherente y sincera que supieron. Añadir color como quien añade una chispa vital a los momentos capturados antaño a partir de una serie de fotografías, en cierta medida incompletas, para que éste se acabe transformando en un puente de unión entre los protagonistas anónimos del pasado y los individuos que conforman la sociedad actual. El color como una fuerza demiúrgica, creadora de un vínculo con el presente necesario para no olvidar a los testigos de una tragedia dramática como la Guerra Civil Española –por extensión la totalidad de las guerras–, tan incivil como quienes las proponen y decretan, escondidos en un cobijo seguro, merecedores de la mayor ignominia social. Más dramática dicha tragedia, si cabe, por los contendientes que resultan vencidos y son víctimas

JOVES FERITS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 162 x 114)

ment públic, condemnats a l'oblit i el silenci, la humiliació i el *ius puniendi* dels vencedors.

És per això que els diferents grisos de les imatges, alhora monòtons i apagats, ara reviu gràcies al pinzell destre d'Antoni Miró, amb espais amplis de color o subtils línies de contorn, pinzellades calculades que ressalten determinats personatges, objectes i paisatges, per trencar la pesantor fosca del gris. Un efecte colpidor que destaca les figures, els objectes, els rostres i les expressions, i els sublima. Una combinació de colors, grocs, rojos, blaus i verds, taronges o morats que ballen conjuntament amb els grisos matisats de les imatges originals. Empra, especialment, el color roig, com en gran part del seu llarg camí artístic, perquè és el color de la sang vessada en la lluita, i la seva és una vida i una professió indestruïbles orientades a la lluita sagnant pel reconeixement i la defensa del que pensa és just. Sagnant perquè el roig gairebé sempre hi és present, amb profusió, per aixecar la veu, per assenyalar, per atreure la mirada i l'interès, per captar la nostra atenció i denunciar, en veu alta però sense paraules. Així passa als retrats del polític Georg Branting o el metge Manuel Bastos Ansart, del sindicalista Vañó Nicomedes o el poeta Joan Valls. Tan diferents, i tan semblants. Tan llunyans i tan propers alhora gràcies a unes idees

iated and to the *ius puniendi* of the winners.

That's why the different grays of the images, simultaneously monotonous and dull, now come alive thanks to Antoni Miró's skillful paintbrush, with wide spaces of color or subtle contour lines, studied strokes highlighting certain characters, objects and sceneries, to break the heavy dark gray. An impressive effect emphasizing the shapes, the objects, the faces and the expressions, exalting them. A combination of yellows, reds, blues and greens, oranges and purples dancing together with the shaded gray of the original images. He uses especially red as he does in most of his long artistic journey, because it is the color of the blood spilt in the struggle, and both his life and his profession are inseparably focused on the bloody struggle for recognition and defense of what he thinks it is right. Bloody because red is almost always present, profusely, to raise his voice, to point, to attract attention and interest, to get our attention and to denounce, aloud but without words. This is the case in the portraits of the politician Georg Branting or the doctor Manuel Bastos Ansart, of the trade unionist Vañó Nicomedes or the poet Joan Valls. So different, and yet so similar. So distant and yet so close at the same time, thanks to a

de la represió i el escarnio públic, condenados al olvido y al silencio, la humillación y el *ius puniendi* de los vencedores.

Es por eso que los diferentes grises de las imágenes, a la vez monótonos y apagados, ahora cobran vida gracias al pincel diestro de Antoni Miró, con espacios amplios de color o sutiles líneas de contorno, pinceladas calculadas que resaltan determinados personajes, objetos y paisajes, para romper la pesadez oscura del gris. Un efecto impactante que destaca las figuras, los objetos, los rostros y las expresiones, sublimándolas. Una combinación de colores amarillos, rojos, azules y verdes, naranjas y morados que bailan conjuntamente con los grises matizados de las imágenes originales. Emplea, especialmente, el color rojo, como gran parte de su largo camino artístico, porque es el color de la sangre derramada en la lucha, y la suya es una vida y una profesión inseparables orientadas a la lucha sangrienta por el reconocimiento y la defensa de lo que piensa es justo. Sangrienta porque el rojo casi siempre está presente, con profusión, para levantar la voz, para señalar, para atraer la mirada y el interés, para captar nuestra atención y denunciar, en voz alta pero sin palabras. Así pasa en los retratos del político Georg Branting o el médico Manuel Bastos Ansart, del sindicalista Vañó Nicomedes o el poeta Joan Valls. Tan diferentes, y tan parecidos. Tan distantes y tan cercanos a la vez gracias a unas ideas comunes casi, para

SALES DE L'HOSPITAL 2012 (P/A Gràfica digital/llenç, 114 x 162)

comunes quasi, per ells, universals. Però també a les ambulàncies, les mantes dels ferits o les camises, abrics i gorres dels retratats, impregnant l'ambient dels quiròfans o tenint el cel d'una escena exterior. Un color, el roig, que predomina sobre la resta, generalment, per la seva força expressiva, però també triat per la seva càrrega simbòlica.

Destaca, en aquesta sèrie de pintures, com l'artista alcoià fa servir els colors emblemàtics de la República Espanyola, roig, groc i morat, de manera original i notòria en nombroses de les escenes que rememoren diferents fets a Suècia, Noruega o Espanya. Els colors d'un ideari vinculat a la democràcia, a la igualtat de les persones, a la seva completa llibertat. Tres colors bàsics que es belluguen titil·lant suaument sobre els ferits i mutilats de guerra a les escales del "Sueco-Noruec", al front de batalla, al bell mig d'un quiròfan o recuperant-se mentre llegeixen o escriuen a algú estimat. Colors que, per exemple, separen els assistents a una de les reunions per recaptar fons a dintre un teatre, o jerarquitzen l'espai per on desfilen tropes i voluntaris republicans a la plaça de l'ajuntament de la ciutat alcoiana. Però no solament aquí fa ús d'aquest recurs, no. Miró també fa servir la combinació tricolor per ressaltar el tarannà d'individus com ara l'alcalde Evarist Botella, assegut al davant del

few common ideas, almost universal for them. But also in the ambulances, the blankets of the injured men or the shirts, coats and caps of the photographed characters, coloring the operating theatres space or dyeing the sky in an outdoor scene. A color, red, reigning over the rest, generally due to its expressive power, but also chosen by its symbolic force.

In this set of paintings it stands out how the artist from Alcoi uses the emblematic colors of the Spanish Republic, red, yellow and purple, in an original and remarkable way in many of the scenes recalling different facts in Sweden, Norway or Spain. The colors of an ideology related to democracy, to equality among people, to their total freedom. Three basic colors trembling softly over the wounded and disabled veterans at the stairs of the "Sueco-Noruego", on the front line, in the middle of an operating theatre or recovering while they are reading or writing to a loved one. Colors separating people in one of the meetings to collect funds inside a theater, or ranking the space where troops and republican volunteers march past in the main square of the city of Alcoi. But he does not only use this resource here. Miró also uses the three-colored combination to highlight the mood of individuals such as the mayor

ellos, universales. Pero también en las ambulancias, las mantas de los heridos o las camisas, abrigos y gorras de los retratados, impregnando el ambiente de los quirófanos o tiñendo el cielo de una escena exterior. Un color, el rojo, que predomina sobre el resto, generalmente, debido a su fuerza expresiva, pero también elegido por su carga simbólica.

Destaca, en esta serie de pinturas, cómo el artista alcoyano emplea los colores emblemáticos de la República Española, rojo, amarillo y morado, de manera original y notoria en numerosas de las escenas que rememoran diferentes hechos en Suecia, Noruega o España. Los colores de un ideario vinculado a la democracia, a la igualdad de las personas, a su completa libertad. Tres colores básicos que se mueven temblando suavemente sobre los heridos y mutilados de guerra en las escaleras del "Sueco-Noruego", en el frente de batalla, en medio de un quirófano o recuperándose mientras leen o escriben a algún ser querido. Colores que, por ejemplo, separan a los asistentes a una de las reuniones para recaudar fondos dentro de un teatro, o jerarquizan el espacio por donde desfilar tropas y voluntarios republicanos en la plaza mayor de la ciudad alcoyana. Pero no solamente aquí hace uso de este recurso, no. Miró también usa la combinación tricolor para resaltar el talento de individuos como por ejemplo el alcalde Evaristo Botella, sentado frente a su escritorio y posteriormente encarcelado en el "Sueco-

BRANTING A ALCOI 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
REFUGIATS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

SOLDATS FERITS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
INFERMERES I PACIENTS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

seu escriptori, després empresonat al “Sueco-Noruec” i posteriorment afusellat (com també hi estigueren tancats molts altres a les seves dependències), o amb els soldats ferits encara convalescents a l’hospital de sang, fins i tot en escenes on milers de persones desfilen per nombrosos racons de diferents indrets, llançades al carrer en defensa d’un govern legítim republicà, l’espanyol, en un sublim acte de solidaritat i germanor.

Acostumats com estem a pensar, imaginar, fins i tot recordar a la gent atrapada en un món antic i distant d’imatges grises, potser massa desconegut com per conèixer els seus protagonistes, no som capaços de valorar, sovint, els actors momentanis de tot un seguit de petites accions heroïques. Antoni Miró ha volgut posar de manifest al davant de tothom, una vegada més, alguns d’aquests valors i accions mitjançant un grapat d’aquestes persones, des de l’experiència de l’Hospital “Sueco-Noruec”, per treure-les de l’anonimat i de l’oblit, per retre un just homenatge a una part de la societat que, voluntàriament, participà d’un magne moviment d’acció social en defensa dels drets civils i la justícia en un país llunyà, fins i tot convertint-se en protagonistes d’aquesta història, de la Història que altres un dia escriurién. Una *rara avis* en l’actualitat de la que caldria prendre’n nota de forma molt acurada.

Evaristo Botella, sitting at his desk, and later imprisoned in the “Sueco-Noruego” and later shot (as well as many others were also imprisoned in its cellars), or with the still recovering wounded soldiers in the war hospital, even in scenes where thousands of people demonstrate through many corners of different places, onto the streets to defense a legitimate republican government, the Spanish one, in a sublime act of solidarity and brotherhood.

Accustomed as we are to think, imagine, even remember people caught in an ancient and distant world of gray images, perhaps even too unknown a world to know its protagonists, we are not often capable of valuing the temporary actors of a whole set of small heroic actions. Antoni Miró wants to highlight, once again, some of these values and actions to the whole world, through some of these people, from the experience of the “Sueco-Noruego” Hospital, in order to get them out of anonymity and forgetfulness, to pay a fitting tribute to a part of society who, voluntarily, took part in a magnum movement of social action to defend civil rights and justice in a distant country, even turning into protagonists of this story, of the History one day others would write. A *rara avis* nowadays we should take note of very carefully

Noruego” y posteriormente fusilado (cómo también estuvieron encerrados otros muchos en sus dependencias), o con los soldados heridos todavía convalescientes en el hospital de sangre, incluso en escenas dónde miles de personas desfilan por numerosos rincones de diferentes lugares lanzadas a la calle en defensa de un gobierno legítimo republicano, el español, en un sublime acto de solidaridad y hermandad.

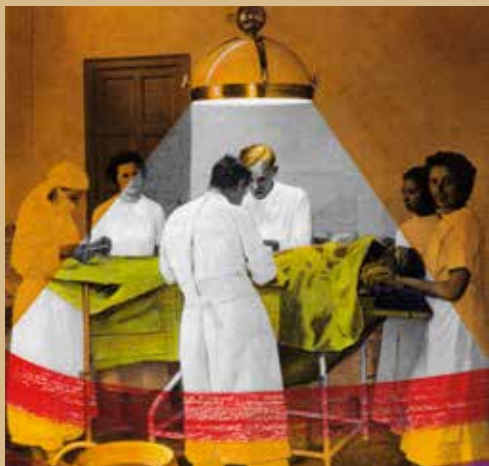
Acostumbrados como estamos a pensar, imaginar, incluso recordar a la gente atrapada en un mundo antiguo y distante de imágenes grises, quizás hasta demasiado desconocido como para conocer a sus protagonistas, no somos capaces de valorar, a menudo, a los actores momentáneos de toda una serie de pequeñas acciones heroicas. Antoni Miró ha querido poner de manifiesto delante de todo el mundo, una vez más, algunos de estos valores y acciones mediante un puñado de estas personas, a partir de la experiencia del Hospital “Sueco-Noruego”, para sacarlas del anonimato y del olvido, para rendir un justo homenaje a una parte de la sociedad que, voluntariamente, participó de un magno movimiento de acción social en defensa de los derechos civiles y la justicia en un país lejano, incluso convirtiéndose en protagonistas de esta historia, de la Historia que otros un día escribirían. Una *rara avis* en la actualidad de la que habría que tomar nota de forma muy cuidadosa.

David Rico i Tortosa

NISTROM, HAGUET I AMÀLIA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
METGES ESCANDINAVS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

INTERVENCIÓ 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
SANITARIS NÒRDICS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

QUIRÒFAN 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
RAIG X 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

EXPLORACIÓ 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)
L'ESPERA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

INFERMERES D'ALCOI 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 114 x 162)

DIÀLEG 2012 (P/A Gràfica digital/Il·leç, 116 x 116)

XIQUETS REFUGIATS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

MARE 2012 (P/A Gráfica digital/lleç, 162 x 114)

AMB LA REPÚBLICA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

LA MILICIANA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

DESFILADA 2012 (P/A Gráfica digital/Ileñç, 116 x 116)

L'ALCOI OCUPAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 116)

PRESA DE POSICIONS 2012 (P/A Gráfica digital/Ilenç, 114 x 162)

GEORG BRANTING 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
BOTELLA, L'ALCALDE AFUSELLAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

DR. BASTOS, EMPRESONAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
JOAN VALLS, REPRESALIAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)

ENRIC VAÑÓ, ASSASSINAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

Sala Montsuar. IEI Lleida 2013-2104

ANTONI MIRÓ naix a Alcoi el 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes de gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia a Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat *crònica de la realitat*, inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Negra" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001-2013) i des del 2014 "Sense Sèrie", rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de *conscienciació de la pintura*, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'escapa en ser un *mitjà* per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

Lotja Sant Jordi, Alcoi, 2013.

ANTONI MIRÓ was born in Alcoi in 1944, and at present lives and works at Mas Sopalmo. In 1960 he was awarded the first prize for painting by the Town Hall of Alcoi. In January 1965 he carried out his first one-man show and founded the Alcoiart group (1965-1972). In 1972 he founded Gruppo Denunzia in Brescia (Italy). Since then he has held a number of exhibitions, both in Spain and abroad, and he has also been distinguished with various awards and honourable mentions. He is a member of several international academies.

In his professional trajectory, Miró has combined a wide variety of initiatives, ranging from those specifically artistic, in which he has demonstrated his efficient devotion to each of the procedures that characterise the plastic arts, to his untiring attention to the advance and promotion of our culture.

His oeuvre, pertaining to Social Realism, set forth in the style of Figurative Expressionism as an accusation on the subject of human suffering. In the late sixties his interest in social subject-matter led him to a Neo-figurativism charged with a critical and recriminatory message. In the seventies such a message is fully identified with the artistic movement known as *Crònica de la Realitat* (Chronicle of Reality), inscribed in the international trends of Pop Art and of Realism, which takes as its point of departure the propaganda images of our industrial society and the linguistic codes employed by the mass media.

The different periods or series of his work, such as *Les Nues* (The Nudes) of 1964, *La Fam* (Hunger) of 1966, *Els Bojos* (The Mad) of 1967, *Experimentacions* (Experimentations) and *Vietnam*, both of 1968, *L'Home* (Man) of 1970, *Amèrica Negra* (Black America) of 1972, *L'Home Avui* (Man Today) of 1973, *El Dòlar* (The Dollar), executed between 1973 and 1980, *Pinteu Pintura* (Paint Paint), carried out between 1980 and 1991, *Vivace*, between 1991 and 2001, “Without Title” between 2001 and 2013, and from 2014 “Without Series”, reject all kinds of oppression and cry out for freedom and human solidarity. Miró’s oeuvre forms part of many museums and private collections all over the world, and has generated a wide bibliography that studies his work in detail.

In short, if Miró’s painting is one of consciousness-raising, it is not less true that the artist’s creative process also comprises a high degree of “consciousness of painting”, in which different experiences, techniques, strategies and resorts combine to form a plastic language of their own, not merely as a “means” for ideological communication but with one accord, as the registration of a clearly aesthetical communication.

MUA Museu Universitat d'Alacant.

ANTONI MIRÓ nace en Alcoi en 1944. Vive y trabaja en el Mas Sopalmo. En 1960 recibe el primer premio de pintura del Ayuntamiento de Alcoi. En enero de 1965, realiza su primera exposición individual y funda el Grupo Alcoiart (1965-72) y en 1972 el “Gruppo Denunzia” en Brescia (Italia). Son numerosas sus exposiciones dentro y fuera de nuestro país, así como los premios y menciones que se le han concedido. Miembro de diversas academias internacionales.

En su trayectoria profesional, Miró ha combinado una gran variedad de iniciativas, desde las directamente artísticas, donde manifiesta su eficaz dedicación a cada uno de los procedimientos característicos de las artes plásticas, hasta su incansable atención a la promoción y fomento de nuestra cultura.

Su obra, situada dentro del realismo social. Se inicia en el expresionismo figurativo como una denuncia del sufrimiento humano. A finales de los años sesenta su interés por el tema social le conduce a un neofigurativismo, con un mensaje de crítica y denuncia que, en los setenta, se identifica plenamente con el movimiento artístico “Crónica de la realidad”, inscrito dentro de las corrientes internacionales del pop-art y del realismo, tomando como punto de partida las imágenes propagandísticas de nuestra sociedad industrial y los códigos lingüísticos utilizados por los medios de comunicación de masas.

Las distintas épocas o series de su obra como “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Els Bojos” (1967), “Experimentacions” y “Vietnam” (1968), “L’Home” (1970), “América Negra” (1972), “L’Home Avui” (1973), “El Dólar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-90), “Vivace” (1991-2001), “Sense Títol” (2001-2013) y desde 2014 “Sense Sèrie”, rechazan todo tipo de opresión y claman por la libertad y por la solidaridad humana. Su obra está representada en numerosos museos y colecciones de todo el mundo y cuenta con abundante bibliografía que estudia su trabajo exhaustivamente.

En resumen, si su pintura es una pintura de concienciación, no es menos cierto que en su proceso creativo se incluye un destacado grado de “concienciación de la pintura”, en la que diversas experiencias, técnicas, estrategias y recursos se añan para constituir su particular lenguaje plástico, que no se agota en ser un “medio” para la comunicación ideológica sino que de común acuerdo se constituye en registro de una evidente comunicación estética.

75 **HOSPITAL SUECO-NORUEG**
ANIVERSARIO ALCOI

ITINERÀNCIA: L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

2013	ALCOI VALÈNCIA LLEIDA	LLOTJA DE SANT JORDI OCTUBRE CCC SALA MONTSUAR DE L'EI	Maig-Juny Setembre-October Desembre-Gener
2014	ORIOLA CARTAGENA PRADA LA NUCIA VINARÒS	MUSEU SAN JUAN DE DIOS MUSEU NAVAL, FACULTAD CIENCIAS EMP. LICEU RENOUVIER, UCE, IEC AUDITORI DE LA MEDITERRÀNIA FUNDACIÓ CAIXA VINARÒS	Abril-Juny Juliol-Agost Agost SetembreNovembre Novembre-Desembre
2015	ELDA L'ALBIR BARCELONA ALACANT EL CAMPELLO SANTA LUCIA (URUGUAI) FLORESTA (U) PIRIÁPOLIS (U)	MUSEU ARQUEOLÒGIC FUNDACIÓ FRAX INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS MUSEU UNIVERSITAT ALACANT CASA DE CULTURA QUINTA CAPURRO ESPACIO ANTONI MIRÓ, VIVEROS MONTES CASTILLO DE PIRIA	Gener-Febrer Gener-Març Abril-Maig Setembre-October Novembre-Gener October-Desembre October-Febrer Desembre
2016	COSTA AZUL(U) ELX PEDREGUER GANDIA CASTELLÓ L'ALCORA VALÈNCIA LOS CERILLEROS(U) VILLA 25 AGOSTO(U) SANTA LUCIA(U) VILLA ITUZAINGÓ(U) SANTA LUCIA(U) ALBACETE OSLO (NORUEGA) BERGEN (N) TRONDHEIM (N)	TRAMAREAS, EL ANCLA CASAL JAUME I-ACPV CASAL JAUME I-ACPV FUNDACIÓ CASAL JAUME I MUSEU ETNOLÒGIC AJUNTAMENT L'ALCORA SEU CCOO, PAÍS VALÈNCIA ESCUELA N° 123-TC ESCUELA N° 47-TC ESCUELA N° 156-TC ONG RBC-SAN JOSÉ ONG SUMARTE (NUESTRA TAREA&FRATERS) CEDOBI, CENTRO CULTURAL ASUNCIÓN UNIVERSITAT OSLO, LO LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL	Gener Març Abril Maig Juliol-Agost Agost Setembre Agost Setembre October Novembre Desembre October October Novembre Desembre-Gener
2017	TRONDHEIM (N) XÀTIVA	LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL CASA DE CULTURA	Gener Gener-Febrer

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

Sala Columnes
Casa De Cultura
Montcada, 7-Xàtiva

Febrer 2017

Xàtiva
Ajuntament

Col·labora:

AJUNTAMENT
D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació